

**VENDIM**  
**Nr. 30, datë 17.6.2010**

**NË EMËR TË REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË**

Gjykata Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë, e përbërë nga:

|                   |                                |
|-------------------|--------------------------------|
| Vladimir Kristo   | Kryetar i Gjykatës Kushtetuese |
| Kujtim Puto       | Anëtar i “ “                   |
| Xhezair Zaganjori | Anëtar i “ “                   |
| Petrit Plloçi     | Anëtar i “ “                   |
| Sokol Sadushi     | Anëtar i “ “                   |
| Sokol Berberi     | Anëtar i “ “                   |
| Vitore Tusha      | Anëtare e “ “                  |
| Admir Thanza      | Anëtar i “ “                   |
| Fehmi Abdiu       | Anëtar i “ “                   |

me sekretare Blerina Çinari, në datën 26.01.2010 mori në shqyrtim në seancë gjyqësore, mbi bazë dokumentesh çështjen nr.30/18 Akti, që i përket:

**KËRKUES: GJYKATA E LARTË (KOLEGJET E BASHKUARA)**

**SUBJEKTE TË INTERESUARA:**

**KUVENDI I REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË**, përfaqësuar nga z.Lulzim Lelçaj, me autorizim.

**KËSHILLI I MINISTRAVE**, përfaqësuar nga znj.Marsida Xhaferllari, me autorizim.

**PROKURORI I PËRGJITHSHËM**, përfaqësuar nga z.Artur Selmani, me autorizim.

**OBJEKTI:** Shfuqizimi i nenit 48, paragrafi i tretë dhe i nenit 410, paragrafi i dytë i Kodit të Procedurës Penale si të papajtueshëm me nenin 43 të Kushtetutës së Republikës të Shqipërisë.

**BAZA LIGJORE:**Nenet 145/2 dhe 43 të Kushtetutës së Republikës të Shqipërisë.

**GJYKATA KUSHTETUESE,**

pasi dëgjoi relatorin e çështjes, Fehmi Abdiu, pasi shqyrtoi çështjen mbi aktet dhe diskutoi për të në tërësi,

**VËREN:**

**I**

1.0 Gjykata e Rrethit Gjyqësor Vlorë, me vendimin nr. 302, datë 11.12.2002, ka deklaruar fajtor dhe dënuar të pandehurin E.S. për kryerjen e veprave penale të marrëdhënieve seksuale me të mitura dhe të favorizimit të prostitucionit me të mitura, të parashikuara nga nenet 100/1 dhe 114/2 të Kodit Penal.

2. Mbi ankimin e paraqitur nga avokati i caktuar kryesisht i këtij të pandehuri, Gjykata e Apelit Vlorë, me vendimin nr. 82, datë 4.04.2003, ka vendosur mospranimin e apelit, pasi ankimi është bërë nga një subjekt që nuk legjitimohet.

3. Më pas, mbi kërkesën e bërë nga avokati i caktuar me prokurë të posaçme nga babai i të pandehurit, Gjykata e Rrethit Gjyqësor Vlorë, me vendimin nr. 22, datë 20.04.2004, ka vendosur rivendosjen në afat për të bërë ankim kërkuesi E.S. kundër vendimit nr. 302, datë 11.12.2002 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Vlorë. Me paraqitjen e ankimit nga avokati i caktuar nga familjarët e të pandehurit, Gjykata e Apelit Vlorë, me vendimin nr. 585, datë 10.12.2004, ka vendosur lënien në fuqi të vendimit nr. 302, datë 11.12.2002 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Vlorë.

4. Mbi rekursin e paraqitur nga i njëjti avokat, Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë, me

vendimin nr. 872, datë 16.12.2005, ka vendosur mospranimin e rekursit të paraqitur nga mbrojtësi i të gjykuarit E.S. kundër vendimit nr. 585, datë 10.12.2004 të Gjykatës së Apelit Vlorë.

5. Mbi kërkesën e të gjykuarit, i cili pasi është ekstraduar ka pretenduar se nuk ka pasur dijeni për vendimet e gjykatave që e kanë deklaruar fajtor dhe dënuar, Gjykata e Rrethit Gjyqësor Vlorë, me vendimin nr.128, datë 13.04.2007, ka vendosur pranimin e kërkesës së kërkuarit E.Spahaj dhe rivendosjen në afat të së drejtës për të bërë rekurs në Gjykatën e Lartë kundër vendimit nr.585, datë 10.12.2004 të Gjykatës së Apelit Vlorë.

6. Kundër vendimit nr.585, datë 10.12.2004 të Gjykatës së Apelit Vlorë ka paraqitur rekurs i gjykuarit E.S. nëpërmjet avokatit të autorizuar prej tij me prokurë të posaçme.

7. Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë, me vendimin ekstra, datë 9.04.2008, ka vendosur kalimin e çështjes për shqyrtim në Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë për njehsimin e praktikës gjyqësore lidhur me këto probleme juridike:

- Pasi çështja është shqyrtuar në Kolegjin Penal të Gjykatës së Lartë, a ka të drejtë i pandehuri apo mbrojtësi i tij të rivendosen në afat për të ushtruar rekurs ndaj të njëjtit vendim të Gjykatës së Apelit, nëse i pandehuri pretendon se nuk është vënë në dijeni të vendimit? E njëjta pyetje shtrohet edhe në rastin kur i pandehuri pretendon të rivendoset në afat për të drejtën e apelit.

- Nëse gjykata më e lartë vendos mospranimin e ankimit ndaj vendimit të gjykatës më të ulët për shkak të kalimit të afatit, a mund të kërkohej rivendosje në afat për të ushtruar ankim ndaj të njëjtit vendim?

- Në rastin e më shumë se një të pandehuri, kur çështja shqyrtohet mbi bazën e ankimit të një pjese të tyre, të pandehurit që nuk kanë ushtruar të drejtën e ankimit, a u lind kjo e drejtë pasi vihen në dijeni të vendimit, nëse gjykata më e lartë në përfundim është shprehur për të gjithë të pandehurit bashkë?

Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë, gjatë gjykimit të çështjes për vendimin nr.3/2, datë 9.01.2009, kanë vendosur pezullimin e gjykimit dhe dërgimin e çështjes para Gjykatës Kushtetuese, për t'u shprehur për pajtueshmërinë e neneve 48/3 dhe 410/2 të Kodit të Procedurës Penale (KPr.P) me nenin 43 të Kushtetutës.

8. **Kërkuari** ka parashtruar këto shkaqe në mbështetje të kërkesës:

8.1 Paraqitja e rekursit nga i gjykuari, pas rivendosjes në afat, është një e drejtë kushtetuese e sanksionuar nga neni 43 i Kushtetutës.

8.2 Caktimi i përfaqësuesit ligjor me prokurë të posaçme nga familjarët e të gjykuarit nuk mund të konsiderohet sikur është konsumuar e drejta e ankimit nga i pandehuri/i dënuari, sepse kjo e drejtë i përket tërësisht atij.

9. **Subjekti i interesuar, Kuvendi**, duke kërkuar rrëzimin e kërkesës, ka parashtruar këto shkaqe:

9.1 Gjykata e Lartë nuk legjitimohet për shkak të mungesës së kriterëve të legjitimitetit konform nenit 145/2 të Kushtetutës.

9.2 Realizimi i mbrojtjes së të pandehurit ose të dënuarit me anë të mbrojtësit të caktuar nga familjarët e tij vjen në përputhje me parimet kushtetuese dhe konkretisht me nenet 17 dhe 42 të Kushtetutës.

9.3 Në qoftë se do të konsiderohej se përfaqësimi i të pandehurit apo të dënuarit me një mbrojtës të zgjedhur nga familja e tij është antikushtetuese, do të krijohej një situatë kaotike, sepse organi procedues nuk do të kryente asnjë veprim procedural pa marrjen dijeni personalisht të të pandehurit.

9.4 E drejta e ankimit ndaj vendimit të gjykatës nuk është një e drejtë tërësore që i takon vetëm të pandehurit siç është e drejta për të mos pranuar veprën penale, e drejta për të mos bërë deklaratime etj. Ajo i takon edhe mbrojtësit si një ndër kushtet për realizimin e plotë të mbrojtjes.

10. **Subjekti i interesuar, Këshilli i Ministrave**, duke kërkuar rrëzimin e kërkesës, ka parashtruar këto shkaqe:

10.1. Neni 48/3 i KPr.P është në përputhje me nenin 43 të Kushtetutës.

10.2. Neni 48/3 i KPr.P është në fakt një detajim ligjor i nenit 31 të Kushtetutës, sepse me anë të tij një personi i jepet mundësia të ketë lehtësi të mjaftueshme, për të përgatitur mbrojtjen e vet dhe të ketë ndihmën e një mbrojtësi ligjor të zgjedhur.

11. **Subjekti i interesuar, Prokurori i Përgjithshëm**, duke kërkuar rrëzimin e kërkesës, ka parashtruar këto shkaqe:

11.1 Çështja e kushtetutshmërisë së neneve 48/3 dhe 410 të KPr.P, përsa i përket mundësisë së avokatit për të ushtruar në emër dhe për llogari të të pandehurit të drejtën e tij për t'u ankuar, përbën gjë të gjykuar, me vendimin nr.5, datë 7.02.2001 të Gjykatës Kushtetuese.

11.2 Gjykata Kushtetuese nuk ka kompetencë për t'u shprehur lidhur me antikushtetutshmërinë e vetë dispozitave të Kushtetutës dhe të interpretimeve kushtetuese të bëra nga vetë ajo. Sipas Kolegjeve të Bashkuara të Gjykatës së Lartë, interpretimi kushtetues i bërë nga Gjykata Kushtetuese për nenin 48/3 dhe 410/2 të KPr.P me vendimet nr.17, datë 17.04.2000 dhe nr.5, datë 7.02.2001 bie ndesh me vetë Kushtetutën, konkretisht me nenin 43 të saj.

## II

### **A. Lidhur me legjitimitimin**

12. Neni 145, pika 2 e Kushtetutës u njeh të drejtën gjyqtarëve, që në çdo fazë të gjykimit, kur ata çmojnë se ligjet vijnë në kundërshtim me Kushtetutën, të mos i zbatojnë ato. Sipas nenit 68 të ligjit nr.8577, datë 10.2.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese”, gjyqtari ose gjykata gjatë një procesi gjyqësor dhe në çdo kohë, kryesisht ose me kërkesë të palëve, kur çmon se ligji është antikushtetues dhe kur ka lidhje të drejtpërdrejtë midis ligjit dhe zgjidhjes së çështjes konkrete, nuk e zbaton atë duke vendosur pezullimin e shqyrtimit të mëtejshëm të çështjes dhe dërgimin e materialeve të saj Gjykatës Kushtetuese, për t'u shprehur për kushtetutshmërinë e ligjit.

13. Gjykata Kushtetuese është shprehur gjatë jurisprudences së saj se “Gjykata, veç çmimit se pse ligji është antikushtetues, duhet të sqarojë me kujdes dhe *lidhjen e drejtpërdrejtë* midis ligjit dhe zgjidhjes së çështjes konkrete që, sipas kuptimit të nenit 68 të ligjit “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese”, evidentimi i një lidhjeje të tillë është i domosdoshëm” (*Vendimi nr. 5, datë 6.03.2009 i Gjykatës Kushtetuese*).

14. Duke insistuar në këtë kërkesë, kjo Gjykatë në një vendim tjetër është shprehur se, “...Para marrjes së vendimit të pezullimit gjyqtari apo gjykata duhet të kenë parasysh që gjykimi që ata kanë nisur nuk mund të përfundojë pa i dhënë përgjigje çështjes së antikushtetutshmërisë së ligjit nga ana e Gjykatës Kushtetuese. Pra gjyqtari duhet të krijojë mendimin se ligji që ai vlerëson si antikushtetues do të zbatohet për zgjidhjen e çështjes. Në të kundërt nëse gjyqtari vlerëson se një ligj nuk do të zbatohet nga ana e tij për zgjidhjen e çështjes edhe pse sipas tij, është antikushtetues, duhet të vazhdojë me gjykimin e çështjes. Në mënyrë që të ekzistojë lidhje e drejtpërdrejtë duhet të ketë një raport të domosdoshëm mes vendimit të Gjykatës Kushtetuese (zgjidhjes së çështjes së antikushtetutshmërisë së ligjit nga kjo Gjykatë) dhe zgjidhjes së çështjes kryesore nga gjyqtari apo gjykata, subjekt iniciues i gjykimit incidental, në kuptimin që gjykimi nga gjykata e zakonshme nuk mund të përfundojë në mënyrë të pavarur nga gjykimi në Gjykatën Kushtetuese” (*Vendimi nr.13, datë 4.05.2009 i Gjykatës Kushtetuese*).

15. Për rastin në shqyrtim, Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë kanë parashtruar se përfundimi i shqyrtimit të çështjes vështirësohet ose bëhet i pamundur pa u verifikuar kushtetutshmëria e dispozitave që përbëjnë objektin e shqyrtimit kushtetues.

16. Veç sa më lart, Gjykata Kushtetuese vëren se rreth problematikës dhe pretendimeve të parashtruara në praktikën gjyqësore janë vënë re dykuptimësi që i dëmtojnë interesat e drejtësisë. Duke qenë kështu, Gjykata vlerësoi se në rastin konkret ekzistojnë kushtet e nevojshme për legjitimitimin e Gjykatës referuese.

## III

### **B. Lidhur me jurisprudencën e Gjykatës Kushtetuese për të drejtën e ankimit të të**

### ***gjykuarit në mungesë***

Për sa i përket gjykimit në mungesë dhe të drejtës së ankimit kundër vendimeve të tilla, jurisprudenca e drejtësisë kushtetuese ka evoluar në mënyrë periodike.

17. Neni 33 i Kushtetutës përcakton se “Kushdo ka të drejtë të dëgjohej para se të gjykohej. Nga kjo e drejtë nuk mund të përfitojë personi që i fshihet drejtësisë”. Në nenin 43 të Kushtetutës përcaktohet se “Kushdo ka të drejtë të ankohet kundër një vendimi gjyqësor në një gjykatë më të lartë, përveçse kur në Kushtetutë parashikohet ndryshe”. Këto trajtesa parimore kushtetuese kanë gjetur detajimin e tyre në dispozitat e Kodit të Procedurës Penale.

18. Në nenin 48/3 të KPr.P parashikohet përkatësisht: “Zgjedhja e mbrojtësit për personin e ndaluar, të arrestuar ose të dënuar me burgim derisa ky person nuk e ka bërë vetë zgjedhjen, mund të bëhet nga një i afërm i tij, në format e parashikuara nga paragrafi 2”.... Po ashtu neni 410, paragrafi i dytë përcakton se “Kundër vendimit të dhënë në mungesë, mbrojtësi mund të bëjë ankim vetëm kur është i pajisur me një akt përfaqësimi të lëshuar në format e parashikuara nga ligji.

19. Gjykata Kushtetuese ndër vite e ka trajtuar gjykimin në mungesë të të pandehurit si një aspekt shumë të rëndësishëm të një procesi të rregullt ligjor, në përputhje me nenin 42 të Kushtetutës dhe nenit 6 të Konventës Europiane për të Drejtat e Njeriut.

20. Me vendimin nr.17, datë 17.04.2000 Gjykata Kushtetuese ka shfuqizuar vendimin nr.386, datë 29.07.1999 të Kolegjeve të Bashkuara të Gjykatës së Lartë si antikushtetues, duke arsyetuar se i është mohuar kërkuarit e drejta e mbrojtjes në procesin penal, duke zhvilluar një proces gjyqësor të parregullt. Me vendimin e tyre, Kolegjet e Bashkuara kanë arsyetuar se zbatimi i së drejtës së ankimit nga mbrojtësi i zgjedhur nga të afërmit e të pandehurve, mbron të drejtën e këtyre të fundit, për të ushtruar ose jo ankim ndaj vendimit të gjykatës, sepse mbrojtësi nuk është zgjedhur ose pranuar nga vetë të pandehurit. Ndryshe nga sa kanë pranuar Kolegjet e Bashkuara, sipas Gjykatës Kushtetuese një arsyetim i tillë është i pabazuar, sepse konfondon të drejtën e ankimit me të drejtën për të kërkuar rivendosjen e afatit të humbur për të bërë ankim dhe, nga ana tjetër, është kontradiktor dhe alogjik, sepse pranon të drejtën e ankimit, por nuk përcakton zgjidhjen praktike dhe ligjore të saj. I pandehuri, që gjykohej në mungesë, nuk realizon dot vetë as të drejtën e ankimit dhe as atë të rivendosjes në afat, prandaj ligji, në zbatim të parimit kushtetues, ngarkon me këtë detyrë dhe njëkohësisht i jep të drejtë mbrojtësit të caktuar në një nga format e parashikuara në ligj. Vendimi i lartpërmendur sipas Gjykatës Kushtetuese është rrjedhojë e një procesi të parregullt edhe për një shkak tjetër: nga njëra anë pranohet për shqyrtim rekursi i prokurorit kundër vendimit të pafajësisë dhe, nga ana tjetër, duke vendosur moslegjitimitimin e mbrojtësit të caktuar nga familjarët, i vë palët në pozita të pabarabarta.

21. Me vendimin nr.5, datë 7.02.2001 Gjykata Kushtetuese, duke bërë një interpretim përfundimtar të ligjit lidhur me të drejtën e mbrojtjes në frymën e Kushtetutës dhe të akteve ndërkombëtare, është shprehur se vendimet e Gjykatës Kushtetuese kanë fuqi detyruese të përgjithshme. Ato përbëjnë jurisprudencën kushtetuese dhe, për rrjedhojë, kanë efektet e formës së prerë. Për të drejtën e mbrojtësit, të caktuar nga të afërmit e të pandehurit, për të bërë ankim ndaj vendimit të gjykatës sipas neneve 48 dhe 410/2 të KPr.P, kjo Gjykatë ka rikonfirmuar qëndrimin e saj të mëparshëm nëpërmjet interpretimit kushtetues.

22. Me vendimin nr.15, datë 17.04.2003 Gjykata Kushtetuese është shprehur për kushtetutshmërinë e nenit 410/2 të KPr.P. Në këtë nen përcaktohet se “Kundër vendimit të dhënë në mungesë, mbrojtësi mund të bëjë ankim vetëm kur është i pajisur me një akt përfaqësimi të lëshuar nga i pandehuri, në format e parashikuara nga ligji.” Gjykata ka shfuqizuar fjalën “i pandehuri” nga dispozita në fjalë. Ajo ka theksuar se “...shtesa “i pandehuri” në vetvete rezulton e panevojshme, sepse pa të ky paragraf (prg.2) është i kuptueshëm dhe i zbatueshëm në lidhje dhe me dispozita të tjera të ligjit. ... Përmbajtja e nenit 410/2 ka si qëllim të njohë dhe garantojë të drejtën e ankimit ndaj vendimit gjyqësor të dhënë në mungesë të të akuzuarit...Kufizimi i bërë në nenin 410/2 nuk përmbush asnjë nga këto kërkesa të rëndësishme, por bie haptazi në kundërshtim me to....Moslejimi i mbrojtësit për të bërë ankim ndaj vendimit të gjykatës të dhënë në mungesë

të të akuzuarit në kushtet e nenit 410/2 të KPr.Penale e vë njëren palë në pozitë të pabarabartë me palën tjetër.”

23. Po në këtë vendim, Gjykata Kushtetuese shprehet se “... Nga ana tjetër për t’i qëndruar konsekuent ndryshimit të bërë në paragrafin e dytë të nenit 410 të KPr.Penale, organi ligjvënës duhej të harmonizonte me të dhe pikën 3 të nenit 48 të këtij Kodi, sipas së cilës, zgjedhja e mbrojtësit për personin e ndaluar, të arrestuar ose të dënuar me burgim, derisa ky person nuk e ka bërë vetë zgjedhjen, mund të bëhet nga një i afërm i tij në format e parashikuara në paragrafin e dytë të këtij neni. Po të bëhet krahasimi i përmbajtjes së këtyre neneve të të njëjtit ligj, del se sipas nenit 48, mbrojtësi mund të caktohet jo vetëm nga i pandehuri, por edhe nga të afërmit e tij, por për të bërë ankim ndaj vendimit të dhënë në mungesë të të pandehurit, sipas nenit 410/2 kërkohet akti i përfaqësimit i lëshuar nga ky i fundit. Caktimi i mbrojtësit në procesin penal në kushtet dhe mënyrat e parashikuara në ligj, përfshirë dhe atë të caktuar kryesisht nga gjykata, nuk ka për qëllim vetëm pjesëmarrjen e tij në një shkallë të gjykimit, por ndjekjen e çështjes nëpërmjet ushtrimit të së drejtës së ankimit dhe pjesëmarrjes në të, deri në instancën më të lartë gjyqësore, për të mbrojtur plotësisht të drejtat e të pandehurit në një proces të rregullt ligjor. Duke pasur caktimi i mbrojtësit këtë qëllim ligjor e kushtetues, del se përmbajtja e nenit 410/2 vjen ndesh me të e për rrjedhojë ka karakter antikushtetues.”

24. Sa më lart, Gjykata Kushtetuese me këtë praktikë ka analizuar nenin 410/2 të KPr.P në këtë çështje, duke ndjekur linjën e arsytimit se fjala “i pandehuri” në paragrafin e dytë të nenit 410 të KPr.P është antikushtetues, sepse bie ndesh me nenin 31/c dhe 43 të Kushtetutës, si dhe me nenet 6 dhe 13 të Konventës Europiane për të Drejtat e Njeriut, më konkretisht me të drejtën e ankimit, të mbrojtjes për vetë të pandehurin, si dhe parimin e barazisë së armëve dhe të kontradiktoritetit, si elemente të procesit të rregullt ligjor.

### ***C. Lidhur me jurisprudencën e Gjykatës Europiane për të Drejtat e Njeriut për të drejtën e ankimit të të gjykuarit në mungesë***

25. Sipas nenit 2, protokollit 7 të KEDNJ-së: 1. Çdo person i deklaruar fajtor për një vepër penale nga një gjykatë ka të drejtën të paraqesë për shqyrtim përpara një gjykate më të lartë deklarimin e fajësisë ose dënimin. Ushtrimi i kësaj të drejte, duke përfshirë shkaqet për të cilat ajo mund të ushtrohet, është i përcaktuar me ligj. 2. Nga kjo e drejtë mund të ketë përjashtime për vepra të lehta, siç janë përcaktuar nga ligji, ose kur i interesuari ka qenë gjykuar në shkallë të parë nga gjykata më e lartë, ose është deklaruar fajtor dhe dënuar në vijim të një kundërshtimi kundër pafajësisë së tij.

26. Gjykata Kushtetuese vlerëson standardet e vendosura nga Gjykata Europiane e të Drejtave të Njeriut (GjEDNJ) që theksojnë: a) i pandehuri ka të drejtë të jetë i pranishëm në procesin gjyqësor të kryer në ngarkim të tij; b) i pandehuri mund të heqë dorë vullnetarisht nga ushtrimi i kësaj të drejte; c) i pandehuri duhet të jetë në dijeni për ekzistencën e një procesi gjyqësor në ngarkim të tij; ç) duhet të ekzistojnë instrumente paraprake ose riparuese për të shmangur procese në ngarkim të tij, ose për të siguruar një proces të ri dhe, nëpërmjet depozitimit të provave të reja, të drejtën e mbrojtjes që nuk ka qenë e mundur ta ushtrojë personalisht në procesin në mungesë të përfunduar tashmë.

27. Veç këtyre, Komiteti i Ministrave të Këshillit të Europës ka miratuar Rezolutën (75) 11 “Për kriteret e gjykimit në mungesë të të akuzuarit”, duke u rekomanduar shteteve anëtare që të mbajnë parasysh 9 rregulla minimale: i) Askush nuk duhet të gjykohej pa pasur një thirrje për gjyq në kohë. ii) Kjo thirrje për gjyq duhet të ketë të sanksionuara edhe pasojat nëse i akuzuari nuk vjen në gjykim. iii) Kur gjykata vëren se edhe pse i akuzuari është njoftuar dhe nuk është paraqitur, ajo, nëse çmon se prania e tij në proces është e pazëvendësueshme ose beson se i akuzuari është penguar të paraqitet, duhet të vendosë shtyrjen e procesit. iv) I akuzuari nuk duhet të gjykohej në mungesë, nëse është e mundur të transferohen procedimet te një shtet tjetër ose të aplikohet për ekstradim. v) Kur i akuzuari gjykohej në mungesë, provat duhet të merren në mënyrë të zakonshme dhe mbrojtja duhet të ketë të drejtë të ndërhyjë. vi) Një vendim gjykate i dhënë në mungesë duhet t’i njoftohet personit sipas rregullave për njoftimet dhe marrjes dijeni

brenda afatit të parashikuar për apelim. Ky afat duhet të fillojë që nga dita e marrjes dijeni efektivisht të personit, përveçse kur ai qëllimisht i fshihet drejtësisë. vii) Çdo personi të gjykuar në mungesë duhet t'i jepet e drejta për apelim me çdo lloj mjeti ligjor, që do t'i ishte dhënë sikur ai të ishte i pranishëm. viii) Për personin e gjykuar në mungesë, të cilit nuk i është bërë njoftimi në mënyrën e duhur, duhet të ketë një mjet ankimi që t'i mundësojë atij shfuqizimin e vendimit. ix) Një person i gjykuar në mungesë, por që njoftimi i është bërë në rregull, duhet të ketë të drejtën e një rigjykimi në mënyrën e zakonshme, nëse ai mund të provojë mungesën e tij para gjykatës për arsye të pavarura nga vullneti i tij.

28. Duke u bazuar në këto qëndrime, GjEDNJ, duke pasuruar praktikën e saj, ka vendosur shumë detyra për drejtësinë kushtetuese lidhur me gjykimin në mungesë. Ajo ka theksuar se e drejta e një personi të akuzuar, për të qenë i pranishëm në seancën dëgjimore të akuzave të ngritura kundër tij, është thelbësore për një proces të drejtë. (*Ektabani kundër Suedisë 1988 Vaundelle kundër Francës 2003*). Kjo përfshin jo vetëm praninë fizike, por edhe aftësinë për të dëgjuar dhe ndjekur procedimet, për të kuptuar provat dhe argumentet, për të orientuar përfaqësuesit ligjorë dhe për të dhënë fakte. (*T and V kundër Mbretërisë së Bashkuar*). Kjo është veçanërisht e rëndësishme kur procedimet kanë natyrë kontradiktore. Shteti ka detyrimin për t'i dhënë të pandehurit një njoftim efektiv dhe të përshtatshëm për seancën dhe të marrë masa për të siguruar praninë e tij (*Poitrimol kundër Francës 1993, Spinatto kundër HMP Brixton dhe Italisë 2001*). GjEDNJ thekson se është e një rëndësie thelbësore, që i akuzuari duhet të jetë i pranishëm në seancë, sepse ai ka të drejtën të dëgjohet, por edhe sepse ai ka nevojë t'i verifikojë gjykatës vërtetësinë e thënieve të tij dhe t'i krahasojë këto me të palës tjetër ose dhe të dëshmitarëve. Ligjvënësi duhet të jetë në gjendje të mos nxisë mungesa të pajustificueshme (*Geysegghem kundër Belgjikës 1999*). Edhe pse nuk është absolute, e drejta e çdokujt, të akuzuar për një vepër penale, për t'u mbrojtur efektivisht nga një mbrojtës ligjor, është një nga kriteret kryesore të gjykimin të drejtë. Një person i akuzuar penalisht nuk e humb këtë të drejtë thjesht për faktin se ai nuk ndodhet vetë personalisht në gjyq. (*Mariani kundër Francës, 2005*).

29. GjEDNJ është shprehur se të informosh dikë për një proces të hapur kundër tij është një akt gjyqësor i një rëndësie të veçantë që duhet bërë në përputhje me kërkesat procedurale dhe thelbësore, të cilat garantojnë ushtrimin efektiv të të drejtave nga ana e të pandehurit. Njoftimi i paqartë dhe joformal nuk mjaftojnë. Nëse mund të pranohet një njoftim edhe tërthorazi, heqja dorë duhet të jetë e qartë. Është një e drejtë e personit të dënuar *in absentia*, i cili nuk rezulton se ka hequr dorë në mënyrë të qartë nga e drejta e tij për t'u paraqitur në gjykim, të ketë në të gjitha rastet një vendim të ri mbi akuzat. (*Sejdovic kundër Italisë 2000*).

30. Konventa u lë shteteve kontraktuese një diskrecion të gjerë lidhur me zgjedhjet e mjeteve, për të siguruar se sistemi i tyre ligjor është në përputhje me kërkesat e nenit 6 të Konventës. Detyra e GjEDNJ-së është të shqyrtojë nëse rezultati që Konventa kërkon është arrirë nga shtetet kontraktuese. Veçanërisht mjetet procedurale të ofruara nga legjislacioni i brendshëm dhe praktika duhet të tregojnë se kanë qenë efektive, kur një person i akuzuar penalisht as nuk ka hequr dorë nga të drejtat e tij për t'u dëgjuar dhe mbrojtur personalisht dhe as nuk i është fshehur drejtësisë. Mospranimi, për të rihapur procedurat e zhvilluara në mungesë të të akuzuarit, pa asnjë të dhënë se i akuzuari ka hequr dorë nga të drejtat e tij për të qenë i pranishëm, konsiderohet "një shkelje flagrante dhe mohim i drejtësisë". Rihapja e çështjes brenda afateve ligjore, kundër një vendimi të dhënë në mungesë, kur mbrojtësi e kishte autoritetin për të kërkuar pranimin e provave të reja, e bëjnë të detyrueshëm ndryshimin e vendimit dhe të akuzave, në atë mënyrë që procedimet në tërësi do të konsiderohen të drejta (*Stoichkov kundër Bullgarisë*). As një shkronjë, por as dhe shpirti i nenit 6 të Konventës nuk e ndalojnë një person të heqë dorë nga të drejtat e tij, me dëshirë shprehimisht ose taktikisht. Por megjithatë për qëllimet e Konventës do të konsiderohet efektive, që të drejtat e atij, që ka hequr dorë prej tyre, të sanksionohen pa ekuivoke dhe të shoqërohen me një minimum të garancive, për shkak të rëndësisë së tyre.

31. GjEDNJ në një rast tjetër ka vërejtur se kërkuesi, pas marrjes së vendimit nga gjykata e faktit në favor të tij, dështoi në detyrimin për të informuar autoritetet për ndryshimin e adresës

së tij, siç e kërkonte ligji kombëtar italian. Autoritetet u munduan që ta vënë në dijeni për të gjitha aktet, në adresën që ai kishte lënë në dispozicion. Me gjithë këto përpjekje për vënien në dijeni të të akuzuarit për akuzat e ngritura nga prokurori në Gjykatën e Apelit, ai nuk kishte dijeni për proceset gjyqësore kundër tij. Ai mori dijeni për dënimin e tij ditën e arrestimit. GjEDNJ rithekson se e drejta për t'iu drejtuar një gjykate, e cila në një aspekt të saj përfshin të drejtën e aksesit, nuk është absolute. Kjo e drejtë mund të jetë pjesë e kufizimeve, veçanërisht lidhur me kushtet e pranimit të një apelimi. Gjithsesi këto kufizime nuk duhet të jenë të tilla sa të dëmtojnë vetë thelbin e së drejtës. Këto duhet të ndjekin një qëllim legjitim dhe mjetet e përdorura duhet të jenë përpjesëtimore me qëllimin që kërkohet të arrihet. Rregullat për mbarimin e afateve janë parashikuar për të siguruar administrimin e drejtësisë në përputhje veçanërisht me parimin e sigurisë juridike. Gjithsesi rregullat në diskutim, nuk duhet të bëhen pengesë që palët ndërgjyqëse të mos arrijnë të përdorin çdo lloj mjeti ankimi efektiv. (*Osu kundër Italisë 2002*).

32. Duke këmbëngulur në këtë kërkesë, GjEDNJ është shprehur se ajo e kishte për detyrë të ekzaminonte nëse ishin përmbushur kriteret e përcaktuara nga neni 6/3, ku thuhet se "...çdokush ka të drejtë të dëgjohet ...". Pyetja që shtrohet para kësaj Gjykate është: Një procedurë e kombinuar, për të njoftuar një person i cili nuk ka adresë dhe procedura, për të pasur një gjykim në mungesë, a e garanton të drejtën e tij për t'u dëgjuar? Megjithëse nuk është e shprehur në paragrafin 1 të nenit 6, objekti dhe qëllimi i këtij neni të marra së bashku tregojnë se një person "i akuzuar penalisht" është i detyruar të marrë pjesë në seancë dëgjimore. Për më tepër, nënparagrafi (c), (d) dhe (e) e paragrafit 3 (neni 6-3-c, neni 6-3-d, neni 6-3-e) i garantojnë "secilit të akuzuar" të drejtën "të mbrojtë vetë veten e tij", "të pyesë dëshmitarë" dhe "t'i sigurohet përkthyes falas". Është e vështirë të kuptosh se si këto të drejta mund të realizohen dhe se si mund t'i ushtrojë i akuzuari pa qenë vetë i pranishëm në seancë".

33. Në rastin konkret Gjykatës Kushtetuese nuk i duhet të vendosë si dhe në çfarë kushtesh një i akuzuar mund të humbë të drejtën e tij për të qenë i pranishëm në seancë, përderisa për çdo rast, sipas jurisprudencës së GjEDNJ-së, heqja dorë nga ushtrimi i së drejtës së garantuar nga Konventa duhet të përcaktohet saktësisht. Megjithatë, në rrethanat e çështjes, faktet nuk justifikojnë humbjen e së drejtës për të marrë vetë pjesë në gjykim personalisht. Kur ligjet kombëtare lejojnë realizimin e gjykimeve në mungesë për një person "të akuzuar penalisht", menjëherë, sapo ai merr dijeni për këtë proces, duhet të ketë mundësinë e së drejtës për t'u dëgjuar nga gjykata për një vendim të freskët mbi pretendimet e akuzës. Autoritetet kombëtare kanë një marzh vlerësimi për zgjedhjen e mjeteve në sistemet e tyre ligjore, por me kusht që këto mjete juridike të jenë në përputhje me standardet e vendosura nga neni 6/1 i Konventës (*Colozza kundër Italisë, 1985*).

34. Sa më lart, sipas praktikës së GjEDNJ-së, është detyrë e autoriteteve shtetërore përkatëse që të njoftojnë në mënyrë rigoroze, konform kërkesave procedurale, të pandehurin ndaj të cilit ka filluar një proces penal, pasi vetëm në këtë mënyrë mund të arrihet në përfundimin se i pandehuri ka hequr dorë me vullnetin e tij të lirë nga pjesëmarrja në gjykim. Vërtetimi i këtyre fakteve sipas kësaj Gjykate, për të dyja rastet është detyrë e organeve kompetente. Dispozitat procedurale për njoftimet vendosin një rend të caktuar për mënyrën e njoftimit të akteve për të pandehurin, prandaj duhet respektuar rendi sipas preferencës ligjore për këtë qëllim. Me këtë detyrim të organeve përkatëse shtetërore, për të njoftuar në mënyrë rigoroze të pandehurin dhe për të provuar se ai i fshihet drejtësisë, është e lidhur e drejta e tij për të marrë pjesë në gjykim, si dhe e drejta e gjykatës për të vendosur për gjykimin e tij në mungesë kur janë respektuar në mënyrë rigoroze dispozitat për njoftimin.

**Ç. Lidhur me pajtueshmërinë e nenit 48/3 dhe 410/2 të Kodit të Procedurës Penale me nenin 43 të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë**

35. Parimi i shtetit të së drejtës i sanksionuar në Kushtetutë nënkupton rregullin e vazhdimësisë së jurisprudencës. Megjithatë është e pranueshme që jurisprudenca kushtetuese të evoluojë, duke synuar rritjen e standardeve kushtetuese. Pra, çdo ndryshim i precedentëve të Gjykatës Kushtetuese ose korrigjimi i doktrinës zyrtare kushtetuese mund të bëhet vetëm për

arsye të rëndësishme, sidomos për ta harmonizuar atë me praktikën e GjEDNJ-së.

Nevoja për të riinterpretuar disa formulime të doktrinë kushtetuese mund të lindë edhe në funksion të zgjerimit të hapësirave, në përputhje me konceptet kushtetuese dhe të Konventës Europiane.

36. Në aspektin kushtetues është e palejueshme dhe e pamundur që doktrina kushtetuese zyrtare të interpretohet ose të riinterpretohet në një mënyrë të tillë që të ndryshojë sistemin e vlerave të sanksionuara në Kushtetutë, që të mohojë pajtueshmërinë e tyre, që të reduktojë garancitë mbrojtëse të epërsisë së saj në sistemin juridik, që të mohojë konceptimin e kushtetutës si një akt i vetëm dhe harmonik, që të reduktojë garancitë e të drejtave dhe lirive të individit të sanksionuara në kushtetutë dhe që të ndryshojë modelin e ndarjes së pushteteve (*vendim i Gjykatës Kushtetuese të Lituanisë datë 28 mars 2006*).

37. Thënë sa më lart, Gjykata vlerëson se duhet të riinterpretojë praktikën e saj në lidhje me gjykimin në mungesë dhe sidomos në lidhje me të drejtën e të gjykuarit në mungesë, për t'u rivendosur në afat për të ankimuar vendimin e dhënë. Këtë mision gjykata e vlerëson se mund ta bëjë nëpërmjet interpretimit pajtues të dispozitave konkrete objekt shqyrtimi me Kushtetutën dhe me praktikën e Gjykatës Europiane, e cila ka vendosur disa detyrime rreth problematikës që ka të bëjë me gjykimin në mungesë.

38. Gjykata Kushtetuese e çmon me vend, që në përputhje me nenin 124 të Kushtetutës të bëjë një interpretim të nenit 33 të Kushtetutës, si edhe të pajtueshmërisë me të të neneve të KPr.P, për të cilat gjykata referuese ka paraqitur ankim me këtë dispozitë.

Pika 2 e nenit 33 të Kushtetutës përcakton se personat që i fshihen drejtësisë humbasin të drejtën për t'u dëgjuar nga gjykata. Në këtë kuptim Kushtetuta ka bërë një zgjedhje që ligjëron gjykimin e të pandehurit në mungesë kur plotësohen disa kushte, për të cilat në jurisprudencën e kësaj Gjykate dhe në praktikën gjyqësore kanë ekzistuar interpretime e qëndrime relativisht të ndryshme. Edhe për këtë arsye Gjykata Kushtetuese e çmon të nevojshme që, për të siguruar standardet kushtetuese, duhet reflektuar duke u bazuar edhe në praktikën e GjEDNJ-së. Në radhë të parë është e domosdoshme që i pandehuri duhet ketë dijeni nëse ndaj tij ka filluar një proces penal dhe, në radhë të dytë, ky duhet të heqë dorë vullnetarisht nga pjesëmarrja në të. Gjykata arrin në këtë përfundim, për arsye se heqja dorë nënkupton një akt vullneti nga ana e të pandehurit, që siç është pranuar nga teoria e së drejtës penale, për të pasur një akt vullnetar duhet të ketë në radhë të parë një proces të brendshëm të perceptimit të realitetit nga ana e të pandehurit dhe më pas një proces të brendshëm vendimmarrjeje prej tij. Gjykata vlerëson se në të njëjtën mënyrë në këtë aspekt duhet kuptuar dhe përmbajtja e nenit 147/2 të KPr.P, në të cilin thuhet: "Në qoftë se është dhënë vendimi në mungesë, i pandehuri mund të kërkojë rivendosjen në afat për të bërë ankim, kur provon se nuk ka pasur dijeni për vendimin."

39. Të njëjtin qëndrim si më sipër ka mbajtur edhe GjEDNJ-ja në çështjen *Somogyi kundër Italisë*, pasi ka arsyetuar se mungesa e të pandehurit në një gjykim në ngarkim të tij nuk është në vetvete një dhunim i nenit 6 të KEDNJ-së, duke u shprehur "se jemi para një mohimi të drejtësisë, kur një person i gjykuar në mungesë, nuk mund të arrijë që një gjykatë tjetër të shprehet përsëri në lidhje me akuzën, qoftë për sa i përket faktit, qoftë për sa i përket ligjshmërisë, pasi ta ketë dëgjuar, kur nuk përcaktohet në mënyrë të saktë që i pandehuri ka hequr dorë nga e drejta që të paraqitet para gjykatës dhe të mbrohet ose që ka pasur qëllimin që t'i fshihet drejtësisë ...". Rreth këtij problemi, në të njëjtin vendim, GjEDNJ-ja është shprehur se " ... njoftimi i të akuzuarit në lidhje me akuzat në ngarkim të tij përbën një akt të një rëndësie të tillë, ku duhet të ekzistojnë elemente të formës dhe përmbajtjes që të garantojnë ushtrimin efektiv të të drejtave të mbrojtjes nga i akuzuari ... për rrjedhojë një njohuri e pasaktë dhe e marrë nga burime jozyrtare nuk është e mjaftueshme."

40. Gjykata Kushtetuese çmon se vendimi i mësipërm është i një rëndësie të veçantë, pasi parashikon se janë organet shtetërore ato që duhet të marrin të gjitha masat, nëpërmjet veprimeve aktive, për të siguruar gjykatën se i pandehuri është njoftuar në mënyrë të rregullt, se në ngarkim të tij ka një procedim penal dhe se i pandehuri, pas këtij njoftimi të rregullt, me vullnetin e tij të

libër vendos t'i fshihet drejtësisë. Pra, ky interpretim i nenit 6 të KEDNJ-së nga ana GJEDNJ-së, përbën një garanci procedurale, më shumë për shtetasit e vendeve që kanë nënshkruar Konventën e sipërpërmendur.

41. Po të njëjtin qëndrim për detyrimin e organeve shtetërore, që të garantojnë njoftimin në mënyrë të rregullt të të pandehurit, se në ngarkim të tij ka një procedim penal, e gjejmë edhe për gjykimin *Sejdovic kundër Italisë*. Në këtë gjykim GJEDNJ-ja ka shkuar edhe më tej, duke vërejtur se: “Dhunimi i nenit 6 të KEDNJ-së ka ardhur si pasojë e keqfunksionimit të legjislacionit dhe procedurave të brendshme, shkaktuar nga mungesa e një mekanizmi efektiv që të bënte të mundur realizimin e së drejtës së personave të dënuar në mungesë, të cilët edhe të painformuar në mënyrë efektive për gjykimin në ngarkim të tyre, edhe që nuk kishin hequr dorë në mënyrë të qartë nga e drejta për t'u mbrojtur, për të përfituar që një gjykatë tjetër të shprehet përsëri në lidhje me akuzat.”

42. Nisur nga kjo vendimmarrje e GJEDNJ-së, Republika Italiane ka ndryshuar legjislacionin e brendshëm në mënyrë që mekanizmi për të cilin flet GJEDNJ-ja të bëhej në përputhje me nenin 46 të KEDNJ-së që detyron shtetet nënshkruese të Konventës që të respektojnë vendimet e GJEDNJ-së.

43. Për sa më sipër Gjykata Kushtetuese çmon se në zbatim të nenit 46 të Konventës lind detyrimi, si për çdo shtet nënshkrues të saj, edhe për Republikën e Shqipërisë që të bëjë të mundur lejimin e shtetasve, që efektivisht nuk kanë pasur dijeni për një procedim penal në ngarkim të tyre, të kenë të drejtën për rihapjen e procesit gjyqësor në përputhje me nenin 147 të KPr.P. Gjykata Kushtetuese çmon se ky detyrim lind edhe për të gjitha organet gjyqësore të çdo shkalle, përfshirë edhe gjykatën referuese, e cila ka detyrimin që legjislacionin e brendshëm ta aplikojë në përputhje me Kushtetutën dhe KEDNJ.

44. Gjykata çmon se e drejta e të pandehurit për të marrë pjesë në gjykim, si dhe për të zgjedhur përfaqësuesit ligjorë është një e drejtë kushtetuese vetjake, e cila nuk mund të transferohet te familjarët. Po ashtu, parashikimi në nenin 48/3 për mundësinë e familjarëve për të pajisur me prokurë mbrojtësin e të pandehurit nuk nënkupton transferimin e së drejtës për të zgjedhur mbrojtësin nga i pandehuri te familjarët, por nënkupton edhe ushtrimin e vullnetit të këtij të pandehurit, nëpërmjet familjarëve. Me fjalë të tjera, i pandehuri e ushtron këtë të drejtë vetjake nëpërmjet familjarëve të tij, të cilët kanë mundësinë objektive për të kontaktuar me avokatë, në mënyrë që këta të fundit të shqyrtojnë mundësinë për të marrë cilësinë e mbrojtësit ligjor të të pandehurit. Në këto kushte, në qoftë se ka mospërputhje ndërmjet vullnetit të të pandehurit dhe vullnetit të familjarëve të tij, që kanë keqinterpretuar vullnetin e të pandehurit ose kanë pasur një vullnet të ndryshëm për mbrojtësin ligjor, duhet të mbizotërojë vullneti i të pandehurit, i cili në çdo rast mund të refuzojë ose shkarkojë mbrojtësin e zgjedhur nga familjarët.

45. Në rastin e gjyimit në mungesë, GJEDNJ-ja përcakton qartë se është detyrë e autoriteteve publike që të informojnë të pandehurin nëse ka ose jo një procedim penal në ngarkim të tij, pasi vetëm në këtë mënyrë mund të arrihet siguria se i pandehuri ka hequr dorë me vullnetin e tij të lirë nga pjesëmarrja në gjykim. Në këtë mënyrë duhet që autoritetet shtetërore të marrin të gjitha masat e nevojshme për ta informuar të pandehurin dhe vetëm nëse janë të sigurt se ai ka marrë njoftim në formën që parashikon ligji, atëherë mund të vazhdohet me procedimin në mungesë. Pra, lejohet zgjedhja e avokatit nga ana e familjarëve vetëm nëse këta të fundit shprehin vullnetin e të pandehurit për të hequr dorë nga pjesëmarrja në proces dhe jo të investohen me këtë zgjedhje nëse nuk kanë kontakte me të pandehurin, çka, sipas GJEDNJ-së është detyrë e organeve kompetente shtetërore. E njëjta situatë është edhe për sa i përket ankimit. Familjarët e të pandehurit mund të paraqesin ankim vetëm në rast se janë duke përmbushur vullnetin e të pandehurit dhe vetëm nëse i pandehuri ka dijeni se ndaj tij ka filluar e po zhvillohet një proces penal. Në këtë mënyrë është rigoroz zbatimi i procedurave të njoftimit.

46. Duke këmbëngulur për domosdoshmërinë e njoftimit konform kërkesave ligjore dhe standardeve për këtë problem në çështjen *Sejdovic kundër Italisë*, GJEDNJ-ja u shpreh se nuk përbën provë për të vërtetuar se i pandehuri po i shmanget gjyimit nga vetë fakti se i pandehuri

është larguar nga vendbanimi dhe nuk gjendet menjëherë pasi ka ndodhur vepra. Në këto kushte Gjykata duhet të pranojë mbrojtësin e zgjedhur nga familjarët e të pandehurit vetëm nëse provon se ato po veprojnë në bazë të porosisë që kanë marrë nga i pandehuri. Po i njëjti arsyetim duhet të ndiqet edhe në rastin kur është një avokat i zgjedhur nga familjarët e të pandehurit që kërkon rivendosjen në afat, për të ankimuar vendimin e një shkalle më të ulët. Në këtë rast gjykata duhet të hetojë nëse vërtet i pandehuri nuk ka pasur dijeni për gjykimin e zhvilluar kundër tij dhe nëse mbrojtësi ligjor i zgjedhur nga familjarët e të pandehurit është zgjedhur me dijeninë e këtij të fundit.

47. Sa më lart, konform praktikës së GJEDNJ, Gjykata Kushtetuese çmon se kërkesa e paraqitur nga Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë nuk duhet pranuar, sepse edhe ashtu siç janë formuluar dy paragrafët e dispozitave të kontestuara, po qe se interpretohen në këtë mënyrë, shmanget mundësia e dykuptimësisë së tyre.

#### PËR KËTO ARSYE,

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, duke u bazuar në nenet 131, shkronja “ç” dhe 134, pika 1, shkronja “c” të Kushtetutës, si dhe në nenin 72 të ligjit nr.8577, datë 10.2.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, me shumicë votash,

#### VENDOSI:

- Rrëzimin e kërkesës.

Ky vendim është përfundimtar, i formës së prerë dhe hyn në fuqi ditën e botimit në Fletoren Zyrtare.

Anëtarë pro: Kujtim Puto, Vladimir Kristo (kryetar), Vitore Tusha, Petrit Plloçi, Fehmi Abdiu

Anëtarë kundër: Xhezair Zaganjori, Sokol Sadushi, Admir Thanza, Sokol Berberi